

ката се оскърби, запъни се, зашумъ и рече:

— Ще ти дамъ да разберешъ какъ се бие рѣка Етьръ!

И дръпна водитѣ си. Върна се назадъ къмъ балканското езеро, откъдето бѣше дошла. Коритото ѝбърже пресъхна. Отъ една рача дупка се показва единъ ракъ кривокракъ, навиря единия си мустакъ и заплъзъ къмъ рѣчния брѣгъ. Най-напредъ протегна щипката си и ошипа дѣда Адама за босия кракъ. Дѣдо Адамъ подскочи като яре и търти къмъ кѣщи да си върже ранения кракъ съ варено енювче. Ракътъ потегли заднешкомъ къмъ воденицата. Влѣ-

зе въ градинката подъ крушата, разтвори своята щипка като ножица и — цвѣкъ! — отрѣза опашката на лѣнивия котакъ. Котакътъ измѣюка и се метна на покрива. Покатери се горе върху плочата на комина.

Ракътъ се спрѣ, помисли съ малката си глава и рече: „Щомъ нѣма вода въ рѣката, я да станатъ птичка. Ще се кача на нѣкое дърво, ще влѣза въ нѣкое

птиче гнѣздо и поглежъ, че ми порастнали криле. Ще хвърча все назадъ.“ — И той бодро заплъзъ по кората на една трънлива круша. Въ клонитѣ намѣри едно свраче гнѣздо. Свраката тъкмо мѣтѣше. Ракътъ я ошипа за опашката и тя рече: гааа! Побѣгна отъ гнѣздото. Неканениятъ гостенинъ се намърда на мѣстото ѝ, па навиря мустаи:

— Добре съмъ тука. Отъ тия яйца ще измѣтатъ рачета, намѣсто сврачета.

Свраката го попита:

— Защо не си стоишъ въ подмолитѣ?

— Защото рѣката Етьръ върна водата си и азъ останахъ на сухо.

— Че защо я върна?

